Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Oom Wiggily's Thanksgiving

"Nou, Zuster Jane, ik ga!" riep Oom Wiggily, terwijl hij op een dag vanuit zijn holle stronk-bungalow vertrok, met een mand vol geglaceerde cakejes. "Waar ga je naartoe?" vroeg de muskusrat-huishoudster. "Ik ga op bezoek bij mijn vrienden," antwoordde het konijntje. "En aan iedereen die dankbaar is in deze Thanksgiving-tijd, ga ik een cakeje geven." Zuster Jane zei dat hij moest oppassen voor de Vos en de Wolf.

Oom Wiggily huppelde verder met zijn mand met Thanksgiving-cakejes, tot hij bij het huis van Meneer Krulstaart, de varkensheer, kwam. "Wat is er aan de hand?" vroeg het konijntje. "Oh, ik ben een heel ziek varken," was het antwoord. "Dan heb je zeker niets om dankbaar voor te zijn?" vroeg het konijntje. "Oh, ja, ik ben blij dat niet al mijn poten

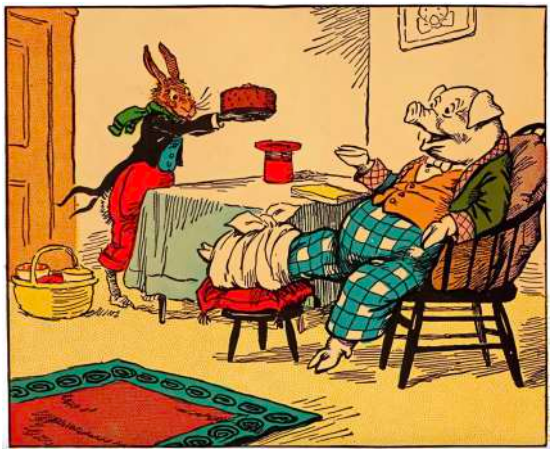

vastgebonden zijn," knorde Meneer Krulstaart. "Jij krijgt een cakeje!" lachte Oom Wiggily.

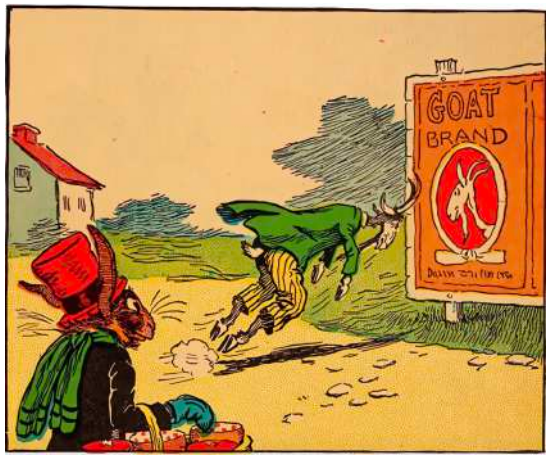

Oom Wiggily verliet de dankbare Meneer Krulstaart en zag Oom Bok, de geit. Oom Bok rende naar een hek waarop een plaatje van een andere geit was geplaatst. "Ah," zei Oom Wiggily, "mijn vriend gaat een beetje ochtendgymnastiek doen. Hij gaat kijken hoe sterk zijn hoorns zijn. Hij moet dankbaar zijn dat hij zo sterk is. Ik geef hem een cakeje nadat hij tegen de plaatjesgeit heeft gebotst. Hij kan hem geen pijn doen."

Plotseling botste Oom Bok tegen het hek. Maar de planken waren dun en Oom Boks hoofd ging er helemaal doorheen en stak aan de andere kant uit. "Lieve hemel!" riep Oom Wiggily, "Ik neem aan dat je nu niets hebt om dankbaar voor te zijn!" Oom Bok mekkerde en zei dat hij blij was dat hij geen twee hoofden had die in het hek vast konden komen te zitten. "Ha! Ha!" lachte het konijntje. "Jij krijgt een cakeje!"

Oom Wiggily hielp Oom Bok zijn hoofd uit het hek te trekken en toen nam de geitenheer zijn Thanksgiving-cake mee naar huis. Oom Wiggily huppelde een beetje verder tot hij politiehond Percival tegenkwam. "Waarom zie je er zo slecht uit, Percival?" vroeg het konijntje. "Ik ben bang dat je niet dankbaar bent. Je krijgt geen cakeje." Percival zwaaide met zijn knuppel. "Nee, ik ben niet dankbaar. Maar ik ruik een Vos. Wacht even!"

Plotseling rende politiehond Percival het pad af en greep de Donzige Vos, die stiekem Oom Wiggily naderde. "Ik arresteer je!" blafte Percival. "Wauw! Wauw! Laat me gaan!" huilde de Vos. "Nee, nee!" blafte Percival. "Nu heb ik iets om dankbaar voor te zijn! Ik heb een arrestatie verricht. Daarom was ik eerst niet dankbaar." Oom Wiggily gaf Percival een Thanksgiving-cake uit zijn mand.

Nadat Percival de Vos naar de gevangenis had gebracht, huppelde Oom Wiggily verder met zijn cakemand. "Ik

vraag me af wie ik nu zal ontmoeten om een Thanksgiving-cake te geven?" mompelde het konijntje. "Ik ga zo meteen dankbaar zijn!" huilde een schorre stem, en daar kwam de Wolf tevoorschijn. "Ik vang je en knabbel aan je oren - dan ben ik dankbaar!" gromde de Wolf. Oom Wiggily rende zo snel als hij kon.

Oom Wiggily huppelde zoals hij nog nooit had gehuppeld, maar de Wolf kon sneller rennen, en al snel haalde het slechte dier het konijntje in. "Ha! Ha!" lachte de Wolf, terwijl hij het konijntje bij een poot vasthield, "jij hebt het over Thanksgiving! Wat heb jij om dankbaar voor te zijn? Je lachte toen Percival mijn vriend de Vos arresteerde! Nu is het mijn beurt om te lachen." Oom Wiggily zei dat hij één ding had om dankbaar voor te zijn.

"Ho! Ho! Wat heb je om dankbaar voor te zijn?" sneerde de Wolf. "Ik heb je gevangen!" en hij schudde het konijntje. "Ik ben dankbaar dat de Vos hier niet is," zei Oom Wiggily. Toen tilde hij stiekem de mand op en

schoof hem over het hoofd van de Wolf. "Ik ben ook dankbaar dat ik je hoofd in mijn mand kan stoppen en kan weglopen!" lachte het konijntje. "Dat is het tweede deel van mijn Thanksgiving. Nu ga ik naar huis!"

